

Направил и Втория ден сегянка. Дошла и ромската девойка. Нея харесал. Щял да я вземе.

– Искам да те взема за жена – казал.

– Ами трябва да питаш майка ми, баща ми.

Отишъл при майката, при бащата, нали си е царски син, дали му я. Дали я, направили сватба, всичко, и започнали да си живеят.

– Вземи тези ключове, нà ти ги. Във всички стаи може да влизаш, в четирийстата няма да влизаш.

– Защо да не влизам?

– Абе няма да влизаш!

А то каква била работата – като умирал човек и станело нощ, той се превръщал в куче и отивал право в гробището и изяждал умрелия. Днес-утре, днес-утре – много минало.

Един ден жена му решила да влезе в стаята. Тази стая имала огледало – гледало се къде какво има. Отишла при огледалото, видяла го как се превръща в куче, как отива в гробището, как изравя гроба и изяжда умрелия. Като излязла, край – нито ума, нито дума. Разболяла се, разболяла се, като разбрала. Той си дошъл. Дошъл си в къщата.

– Какво има, ма? Какво?

– Умирам, умирам.

– Ами да викна майка ти, да кажеш какво има, какво нема.

– А-а, викни майка да ù кажа, че може да умра.

Излязъл отвън. Там момчето се престорило на нейната майка.

– Какво има, мойто момиче?

– Мамо, умирам – казва, – моят човек умрели яде, така прави, така прави, на куче се превръща.

– О, така ли, моето момиче, сега ще те взема с мене – така казал мъжът ù. – Хайде, живи и здрави! – и си отишъл.

Излязъл отвън и пак се превърнал в човек, момък.

– Какво каза на майка ти?

– Ами казах ù нещо, какво да ù кажа, няма нищо.

Пак ходел при умрелите, пак ги изяждал. Жената умирала. От страх умирала.

– Абе, да доведа доктор, да види какво има.

– Доведи ми доктор, да ми сложи инжекция да умра.

Излязъл отвън, тап – превърнал се в доктор.

– Какво ма, булче, какво ти има?

– Докторе, умирам, така и така, така и така. Мъжът ми се